Într-un domeniu ca cel al indo-europenisticii, este firesc ca fiecare specialist să se raporteze critic la direcțiile existente deja și să își formuleze opiniile proprii, urmând ca cercetările ulterioare să se poziționeze, la rândul lor, critic, față de punctele de vedere propuse. Acest parcurs firesc și viu este ținta ultimă, nerostită, a contributiei lui G. Ivănescu la indo-europenistică.

BIBLIOGRAFIE

Fischer 1985 = I. Fischer, Latina dunăreană, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

Hasdeu 1886–1893 = Bogdan Petriceicu Hasdeu, Etymologicum magnum Romaniae. Dicționarul limbei istorice și poporane a românilor, t. I–II, București, Socec.

Ivănescu 1938 = G. Ivănescu, Constituirea unei fonetici care să nu fie fiziologie și acustică, în "Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»", Iași, V, p. 55–139.

Ivănescu 1971 = G. Ivănescu, Timbrul vocalic implicit al consonantelor, în "Analele ştiințifice ale Universității «Alexandru Ioan Cuza» din Iași" (serie nouă), secțiunea IIIe. Lingvistică, Iași, XVII. p. 77–85.

Ivănescu 1977 = G. Ivănescu, *Erori în analiza secvențelor fonetice ale indoeuropenei primitive*, în "Studii și cercetări lingvistice" (București), XXVIII, p. 125–41.

Poghirc 1968 = Cicerone Poghirc, B.P. Hasdeu. Lingvist și filolog, București, Editura Științifică.

Simenschy, Ivănescu 1981 = Th. Simenschy, Gh. Ivănescu, *Gramatica comparată a limbilor indoeuropene*, Bucuresti, Editura Didactică și Pedagogică.

Wald, Sluşanschi 1987 = Lucia Wald, Dan Sluşanschi, *Introducere în studiul limbii și culturii indo*europene. București, Editura Stiintifică și Enciclopedică.

G. IVĂNESCU AND INDO-EUROPEAN LINGUISTICS

ABSTRACT

In 1981 Gheorghe Ivănescu edited the work of Theofil Simenschy, Comparative Grammar of Indo-European Languages. The relevance of this event is multifold, as strictly connected to the academic curriculum (that had embraced the Indo-European comparative linguistics), as reverence towards the work – that was an university course compraising lectures from 1939 to 1949 – of Theofil Simenschy (in a perfectly honest scholarly approach), and as clear statement of his own personal contribution to Indo-European linguistics, mostly on its Romanian constituent.

Keywords: Indo-European linguistics, Romanian perspective, academic curriculum, scientific continuity, edition.

INTERPRETAREA GRAFIEI CHIRILICE ÎN VIZIUNEA LUI G. IVĂNESCU

MIOARA DRAGOMIR*

1. Prin studii și ediții de texte vechi, în lingvistica românească s-a creat o tradiție de peste un secol în cercetarea problemei dificile a interpretării slovelor chirilice, cu care românii au scris timp de patru veacuri. În această tradiție, G. Ivănescu ocupă un loc unic și cu totul aparte, întâi de toate pentru că savantul ieșean integrează problema grafiei chirilice într-o conceptie coerentă și foarte complexă, parte din doctrina sa, privind dihotomia fundamentală popular-literar în limbă si, de aceea, această temă din opera lui Ivănescu nu poate fi cercetată decât în strânsă legătură cu evolutia graiurilor și cu problemele capitale ale limbii române literare: aparitia limbii române literare, existența dialectelor literare în perioada veche, evoluția acestora, procesul unificării limbii literare: apoi, pentru că lingvistul iesean are capacitatea de a face o sinteză critică a opiniilor anterioare. valorificând orice sugestie și argument care contribuie la descoperirea realității lingvistice. Ivănescu discută pe larg aceste teze în Problemele capitale ale vechii române literare, le reia sintetic și critic în Istoria limbii române, în care dezvoltă analiza și pentru primele două perioade ale limbii literare moderne (miilocul secolului al XVIII-lea – 1829 și 1829–1878) și într-o serie de articole, unele reunite în volumul Studii de istoria limbii române literare. În abordarea acestor probleme, Ivănescu a recurs, pe lângă scrieri și documente vechi, la lucrări normative de tipul gramaticilor, oferind solutii si sugestii referitoare la interpretarea grafiei chirilice pentru fiecare etapă din evolutia limbii române literare.

2. Interpretarea slovelor the A şi ta, cel mai controversat aspect din problematica transcrierii fonetice interpretative, pentru că este dificil de stabilit ce pronunție reflectă aceste slove (vezi și Teodorescu 1970: 159; Avram 1964 I) în diferitele epoci ale limbii literare și, după cum vom vedea, în diferitele zone în care s-a scris, este o problemă abordată de Ivănescu în strânsă relație cu două fenomene fonetice importante și cu evolutia lor în timp.

ALIL, t. LIII, 2013, Bucuresti, p. 91–109

^{*} Institutul de Filologie Română "Alexandru Philippide", Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Despre valoarea și importanța acestui aspect din doctrina lingvistică a lui G. Ivănescu, precum și o analiză a acestei teorii, vezi Pamfil 2008: 107–139, cap. *Teoria limbii*.

a. Prefacerea diftongului ea urmat de e. i si sunet muiat în e (în cuvinte de tipul leage, besegrică)², este discutată într-un amplu capitol din Problemele capitale. Cercetarea concluziilor emise de specialistii care au studiat acest fenomen îi relevă autorului două curente de opinii: 1) s-a pronuntat cu diftongul ea sau cu un e (notat în scriere de regulă cu t) până în secolul al XVIII-lea (opinie sustinută de H. Tiktin, A. Philippide, I. Iordan, G. Pascu, Gr. Scorpan); 2) se pronunta cu e deia din secolul al XVI-lea, această opinie fiind argumentată de cei care au emis-o (I. Bărbulescu. Ov. Densusianu, I.-A. Candrea, Sextil Puscariu, Al. Rosetti) (Ivănescu 1948: 219) prin aparitia, uneori, a lui e în această poziție, în locul slovelor t. A sau m. S-a apreciat că Ivănescu a făcut o "sinteză a părerilor", dar s-a vorbit prea putin despre faptul esențial că, discutându-le și aplicând o metodă riguroasă, lingvistul iesean ajunge la o armonizare a lor, prin acceptarea a ceea ce este relevant din aceste opinii pentru cunoasterea realității lingvistice. În fapt, în privința alternanței ɛ/ħ, A în texte pentru acest context fonetic, toată discutia se poartă în iurul ideii de traditie grafică, înteleasă însă diferit. Explicând că prin traditie grafică întelege și o traditie lingvistică³ si luând în considerare că, de exemplu, în C.V. această alternantă nu există (vezi și Avram 1964 I: 26, 27), Ivănescu conchide că, "pentru un cunoscător al normelor ortografice chirilice, aplicate limbii românești, e nu putea nota decât pe e, și nu și pe e, care, din cauza asemănării acustice ca diftongii ea și ia, trebuia să fie redat prin același semn [adică ts, A, Ia] prin care se notau acesti diftongi, înruditi ca timbru cu e (timbrul de a al lui e cerea numaidecât acest lucru)" (Ivănescu 1948: 229). Lingvistul iesean constată principalele erori (de metodă și, prin aceasta, și de analiză): ambele teorii consideră că fenomenul se va fi petrecut uniform pe tot spatiul dacoromânesc și, în general⁴, nu s-a ținut seama de fazele ariilor actuale cu e (stare fonetică intermediară sau de tranziție în procesul transformării diftongului ea -e în e. petrecut de-a lungul timpului în perioada veche) și e. Si, reanalizând din această perspectivă toate aspectele problemei, demonstrează că, în realitate, trebuie

² Discutând acest fenomen, Ivănescu specifică faptul că se referă și la un alt aspect: "La această schimbare trebuie să cuprindem și schimbarea lui *iá* din aceleași condiții în *ié*, schimbare care, contrar celor crezute de Densusianu, *Hist.*, II, p. 63–64 și Candrea, *Ps. sch.*, I, p. CXXV–VI, s-a petrecut în același timp și sub impulsul acelorași cauze, cum au înțeles ceilalți cercetători ai fenomenului, și cum a spus-o în mod special Gr. Scorpan, *BIFR*, II, p. 34–35" (Ivănescu 1948: 216–217).

configurate soluții pe regiuni⁵ și, pentru fiecare regiune, la nivel popular⁶, respectiv la nivel literar.

Din cercetarea lui Ivănescu, rezultă că: în Oltenia: a) la nivel popular era pronuntia ea, dar si e, adusă prin migratii ardelenesti începând cu secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); în Maramures: a) la nivel popular, ea > e înainte de secolul al XVI-lea. când se notează în texte si ca e (ibidem: 234); b) la nivel literar erau pronunțiile ea si e (ibidem: 235); în Banat: a) la nivel popular erau pronuntiile ea⁷ (ibidem: 231) și e (Ivănescu 1948: 233). O eventuală pronuntie cu e este explicată prin analogie cu merg. vezi (ibidem: 231); b) la nivel literar, în secolul al XVI-lea deducem că prevala pronunția e, dar exista și cea cu ea (ibidem: 231); alternanța ts/e în textele din această regiune se poate explica și prin influența textelor coresiene (ibidem: 231); în Ardeal: a) la nivel popular era pronuntia ea si existau si mici regiuni în care ea > e (*ibidem*: 231); b) la nivel literar era pronunția e (Ivănescu 1980) 523); alternanța $\frac{1}{4}$ în textele din această regiune se poate explica, de asemenea, prin influenta textelor coresiene, dar în secolul al XVI-lea .ea ne poate reflecta graiul unor mici regiuni care prefăcuse pe eá în é" (Ivănescu 1948: 231) și observă o nuanță specială, anume că, în Ardeal, e poate nota și pe e (Ivănescu 1948: 231); în Muntenia: a) la nivel popular era pronunția e în secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); monoftongarea este anterioară migrării românilor sud-dunăreni. În unele regiuni, datorită migrațiilor ardelenești, existau și pronunțiile ea sau e; b) la nivel literar era pronunția ea, dar și e, susținută și de unele graiuri populare, însă grafia și pronunția au fost preluate și din textele rotacizante (Ivănescu 1948: 235); în Moldova; a) la nivel popular, în nord era pronunția e datorită migrațiilor ardelenești, începând cu secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); în centru și sud se pronunța e mult mai devreme de secolul al XV-lea. Trecerea $ea \ge e$ (ca și $\check{a} \ge \hat{i}, \ e \ge i$) se explică prin noua bază de articulatie a moldovenilor (Ivănescu 1948: 233); b) la nivel literar, în secolul al XVI-lea exista pronunția ea, dar și e (prin descălecătorii maramureșeni și prin textele rotacizante), însă pronunția cu e și chiar cu e era susținută și de graiuri. În ceea ce privește pronunția cu diftongul ea, impusă ca pronunție cultă, prin tradiția grafică, de scrierea cu t (Ivănescu 1948: 234), pentru Moldova, Ivănescu specifică: pe lângă tradiția grafică.

³ Ivănescu susține că, pe lângă normele ortografice slave preluate în scrierea lor de români, trebuie văzută și "prezența unei tradiții ortografice românești, formată atunci când pentru prima oară s-au aplicat regulile ortografice slave scrierii limbii române" (Ivănescu 1948: 228); tot aici, el arată că, "în virtutea unei asemenea tradiții, foarte probabil de origine bulgară, căci la bulgari ta a rămas și până azi cu valoarea de ea, norma cea mai obișnuită de a se nota ea la români era ta. Dar grafia e pentru eá urmat de e, din vechile texte românești, arată în mod neîndoios, cum au susținut ceilalți învățați pomeniți mai sus, că în secolul al XVI-lea eá în condiția pomenită ajunsese la e" (Ivănescu 1948: 229). După cum vom vedea mai departe, monoftongarea se petrecuse în graiurile populare. Ivănescu arată în finalul acestor afirmații că, sporadic, ea era notată și în texte.

⁴ Ivănescu mentionează aici ca excepție metoda lui Pușcariu și a lui Scorpan.

⁵ "Prefacerea lui *e* în *e* a avut cronologii deosebite după regiuni și după cum e vorba de graiul popular sau de limba claselor de sus" (Ivănescu 1948: 233).

⁶ Din demonstrația lui Ivănescu putem extrage următoarele concluzii privitoare la rostirea acestui fapt de limbă la *nivel popular*, unde existau: 1. pronunția ea în Ardeal; 2. pronunția ea și e în Oltenia, Muntenia și Moldova de nord începând cu secolul al XV-lea, prin migrații ardelenești, și în Banat; 3. ea > e înainte de secolul al XVI-lea, când se notează în texte și ca e în Maramureș și în mici regiuni în Ardeal; 4. pronunția e în Muntenia, anterioară migrării românilor sud-dunăreni și în Moldova, explicabilă prin noua bază de articulație a moldovenilor. Deci, la nivel popular, închiderea cea mai mare s-a petrecut mai de timpuriu în Muntenia și Moldova, unde se pronunța chiar e, dar existau și arii cu faza intermediară e, ca în Ardeal, iar deschiderea cea mai mare (rămânerea la faza veche din limbă) s-a păstrat în Ardeal și Banat.

⁷ Când afirmă că "dialectul bănățean trebuie să fi avut și atunci ed, cum are și astăzi" (Ivănescu 1948: 231), Ivănescu se referă, desigur, la graiul popular.

"noi admitem și o tradiție lingvistică, deosebită de graiul popular și corespunzătoare grafiei" (Ivănescu 1948: 235).

Prin urmare, în ceea ce priveste textele, adică nivelul literar, lingvistul iesean constată că existau următoarele pronunții: 1. ea si e în Maramures. 2. în principal cu ea, dar și cu e se pronunta în Muntenia (prin influența unor graiuri populare, dar si a grafiei si pronuntiei din textele rotacizante); la fel era si în Moldova (atunci când apărea, pronuntia cu e datorată, la origini, descălecătorilor maramureseni si textelor rotacizante, dar sustinută și de unele graiuri): 3. pronuntia cu ea a fost impusă ca pronunție cultă în Moldova, prin tradiția grafică și lingvistică, de scrierea cu 1k; 4. pronuntia e în special în Banat și în Ardeal; alternanta 1k/ɛ se poate explica în ambele regiuni si prin influenta textelor coresiene; ε poate nota si pe e în Ardeal și, sporadic, în Moldova (rostire susținută de graiuri); 5. pronunția e sporadic în Moldova, sustinută de graiuri. Deci, din aproape în aproape, extragem concluzia că (la nivel literar) slovele t și a (despre na vorbeste mai putin) redau pronuntiile ea sau e. Ivănescu oferind explicatii aparte pentru fiecare regiune. Astfel: 1. în Moldova și Muntenia, aceste slove redau în principal pronunția ea, cu precizarea că, în Moldova, pronunția cu ea se impune ca pronunție cultă, prin traditia grafică. însemnând, pentru Ivănescu, si una lingvistică, adică tocmai scrierea cu t a influentat vorbirea; 2. aceste slove redau pronuntia cu e în primul rând în Banat și Ardeal, dar aceeași pronunție exista și în Maramures, Muntenia și Moldova (în conditiile precizate); 3. ca o zonă în care tendinta spre pronuntarea lui ea în faza intermediară e este mai vizibilă, în Maramures aceste slove puteau reda una din aceste pronuntii. Este semnificativ că, printr-un alt tip de analiză, într-o serie de studii dedicate interpretării grafiei chirilice din primele texte românești, lingvistul bucureștean A. Avram stabilește aceleași valori fonetice generale, e și ea, ale acestor slove⁸.

Ivănescu conchide că, pentru intervalul dintre secolul al XVI-lea și mijlocul secolului al XVIII-lea, semnele "t și n au rămas cele mai întrebuințate pentru a reda pe ea, e, respectiv ia" (Ivănescu 1980: 585) și vorbește despre importanța

momentului Dosoftei¹⁰, care reformează și sistemul notării slovelor $\frac{1}{8}$ și $\frac{1}{8}$ în poziție $\frac{1}{8}$, când, după *Psaltirea în versuri*, "a revenit la semnul $\frac{1}{8}$, care notează și pe $\frac{1}{8}$ a, și mai ales la $\frac{1}{8}$, care nota, desigur, pe $\frac{1}{8}$ " (Ivănescu 1989: 55).

În prima perioadă a modernizării limbii române literare, până la 1829, Ivănescu constată crearea a două registre în limbă, unul laic și unul bisericesc, cu tendințe diferite de scriere: "Când însă, pe la jumătatea secolului al XVIII-lea, s-au impus, în scrisul beletristic și al documentelor, fenomene populare ca eaccepte ea

Pentru următoarea perioadă. 1829–1878, G. Ivănescu arată că, fată de limba veche, în care pronunțiile erau eá si e în poziție e, "în limba modernă nu vom avea decât é în poziția -e" (Ivănescu 1980: 685). În ce priveste diftongul ia în nozitie -e. scris cu m. acesta se pronunta diferit – în limba literară iaste, cel putin în unele regiuni, și, de către clasele neinstruite, ieste, ieste, iesti (cf. Ivănescu 1980: 685). Referindu-se la aceste cuvinte, scrise cu na, Ivănescu a avut în vedere, probabil, diferenta între folosirea slovelor t si, în special, a si ta, în perioadele anterioare si utilizarea recomandată de gramaticile scrise în prima perioadă a modernizării limbii literare: mai ales în manuscrise, așa cum nu era regulă pentru folosirea lui t și A, nu era nici pentru M. A. Avram (1964 I: 36-37) și Mirela Teodorescu (1970: 161–163), dar și alți autori, cum ar fi N.A. Ursu (1976)¹², au observat că t și a, pe de o parte, se foloseau în alternanță (ltge, dar și lage), și, pe de altă parte, a și na aveau un uz comun (uneori și ta și na), adică se foloseau în alternață, la început de cuvânt (în situații ca este, ele, iesle) și în interiorul cuvântului la început de silabă 13 (în situații ca făgăduiește). Gramațicile și îndreptarele, în special de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, indică, în general, drept regulă ortografică scrierea lui a la începutul cuvântului și a lui a în interior, a

pe e, cum se pronunță în Ardeal până azi ea, când în silaba următoare avem e (lege). Lucrul e foarte probabil, deși este neîndoios că acest e se nota și prin e" (Ivănescu 1980: 523).

^{8 &}quot;t, m și m (în silaba accentuată a cuvintelor de tipul lege sau este) = /ä/ [= ea, e (vezi Avram 1964 I: 29), n.n.], în toate textele studiate (probabil, alături de acest stadiu fonologic, în PO [= Palia de la Orăștie] este reflectat și stadiul /e/. Din punct de vedere fonetic, în cuvinte de tipul lege, pentru CV valoarea [ea] a lui t este mai probabilă decât valoarea [e]" (Avram 1964 V: 611); vezi și analiza slovelor t. m și m din Avram 1964 I: 15–37.

⁹ În privința slovei κ, în general, în diverse contexte fonetice, Ivănescu precizează: "κ apare în textele rotacizante cu valorile e, e și ia" (Ivănescu 1980: 523). De fapt, Ivănescu se referă aici la e, nu la e și, cu privire la valorile fonetice date acestei slove în poziție e, nuanțează analiza astfel: "Trebuie totuși să spunem că valorile ea și ia sânt cele mai preferate, ba chiar aproape excluzive, cum afirmau în general, despre toată literatura românească din secolul al XVI-lea și al XVII-lea, H. Tiktin și A. Philippide (urmați de alții: informații complete vezi în $Probl.\ cap.$, p. 219). N. Drăganu, Două manuscripte vechi: Codicele Todorescu și Codicele Marțian, București, 1914, p. 103–104, admitea că r [aici probabil este o greșeală de tipar; trebuia ra, n.n.] și ra (acolo, din greșeală, ra) însemnau în Ardeal și

¹⁰ Cu privire la slova A, Ivănescu este de acord cu interpretarea din studiul lui D. Pușchilă, *Molitvenicul lui Dosoftei* (Pușchilă 1914: 6–10).

Ivănescu precizează că, în Ardeal, prin apropiere de graiuri, 1a redă pe e (Ivănescu 1980: 608).

 $^{^{12}}$ Vezi, în special, Ursu 1976: 480–482. Acest filolog, însă, nu vede o diferență între valoarea slovelor în discuție în textele din epoca veche și valoarea lor în textele din epocile moderne în diferitele regiuni în care s-a scris și, de aceea, este de părere că valoarea lor va fi fost e în orice regiune și oricând în istoria limbii române literare.

¹³ Într-un manuscris datând din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, pe care îl studiez de mai multă vreme, care cuprinde traducerea *Hronograf den începutul lumii* (ms. 3517), de exemplu, de multe ori este scris μετε (f. 12^r, f. 13^v, f. 31^v etc.), dar şi μετε (f. 7^v, f. 8^r, f. 10^v etc.), însă adesea μα a fost şters şi înlocuit cu με τρωμμε (f. 24^r), γρωμμε (f. 31^v), μας (f. 33^v), εκωμ (f. 12^r), μθωρε (f. 14^v, f. 15^r etc.), μετε (f. 8^v, f. 8^v, f. 34^r). Multe exemple de alternanță am întâlnit şi în manuscrisele biblice 45 şi 4389, în textele pe care le-am transcris sau revizuit în cadrul proiectului *Monumenta linguae Dacoromanorum*.

lui ta după consoană și a lui a după vocală¹⁴. Prin urmare, Ivănescu are dreptate să considere că pronunția ia era o pronunție cultă, pentru că era impusă de scriere. dar nu a precizat în care zonă. În cele din urmă, referindu-se la această situatie conchide: "Grafia si pronuntarea iaste a fost părăsită de limba modernă. În privinta impunerii fonetismului e. ie. trebuie să admitem o influentă moldovenească si muntenească asupra limbii literare" (Ivănescu 1980: 685). Si. chiar dacă mi specifică, putem întelege din această afirmatie, asa cum putem deduce si din gramatica lui Toader Scoleriu. că pronuntia cu ia în acest context se va fi folosit în Ardeal, în primele două perioade ale limbii moderne, de către clasele învătate, unde a fost determinată de scriere și, probabil, a avut sustinere și în graiuri, căci în Moldova (probabil si pentru clasa instruită din zonele din Muntenia neinfluentate de migratiile ardelenesti) era resimtită ca o "zicire streină"¹⁵. De aceea credem că, în secolele anterioare, în Moldova și Muntenia, posibil și în Ardeal, valoarea slovelor a si la început de cuvânt sau de silabă, în cuvinte ca este, ele. iesle. făgăduieste etc., este una din valorile stabilite de Ivănescu pentru studierea fenomenului prezentat aici, adică pronunția cu e^{16} , mai ales că slovele se află tot în poziție e, iar această chestiune impune o discutie mai largă. Si Ghetie (1975: 81). desi mentionează că "stabilirea exactă a valorii lui ta, a, e în situatiile de acest fel [adică în poziție -e] nu ne-a preocupat în mod special, deoarece nu am urmărit în cercetarea de fată fenomenul reducerii lui ea la e", continuă, punând just problema: "Ne-a fost suficient să stim dacă, în funcție de caracterul elementului vocalic următor, consoana în discutie era rostită moale sau dur. În asemenea situatii, am vorbit, în expunerile noastre, déspre un e (= e sau e) sau e (= e sau e). Menționăm aici că la început de silabă (ACTE, THTHASMINE), A și m au fost notați întotdeauna ia: iaste, tăgăduiaște". În general, Școala filologică de la București și reprezentanți ai filologiei de la Cluj și Iași au transcris slovele în discuție în acest context fonetic, diferit: unii, prin diftongul ia (iaste, biruiaște) (Teodorescu 1970; Pov.Ţ.A. 1997; Trad.V.T. 2009; P.V. 2010 și Ev.Înv. 2011); alții, printr-o combinație: ea, dar și ia (easte, căiaște, grăiaște) (C.Pop. II 1997; C.Pop. X 2005), tot astfel (easte, grăiaște, dar și este, grăiește, probabil scris cu e) (C.Pop. IV 2001); printr-o altfel de combinație: ia (iaste), iê (mântuiêște), ê (pentru êle) (MLD, I-V, VI, VII, XI) și ia (iaste, iale), dar făgăduiêște (MLD, IX, 2011).

Referitor la perioada de după 1830, Ivănescu constată că se păstrează ortografia impusă de Dosoftei, cu t și a în poziție ɛ, dar numai în tipăriturile bisericești (Ivănescu 1980: 620–621).

b. G. Ivănescu discută grafiile chirilice cu t și a și pentru un alt fenomen. analizat în capitolul Velarizarea si muierea suierătoarelor din Problemele capitale si în Istoria limbii (capitolul Limba literară românească în veacurile al XVI-lea al XVII-lea din Partea a VII-a). Opiniile predecesorilor sustin ideea că, în secolul al XVII-lea, textele reflectă în Moldova pronuntia cu s și i muiati, notați în scris st. sa și /t, /a, iar în Muntenia cu suierătoare dure, sa-, ja-, pe când în secolul al XVIII-lea fenomenul este invers în cele două regiuni (Ivănescu 1948: 239). Printr-un demers specific gândirii sale lingvistice, Ivănescu abordează chestiunea din mai multe unghiuri, aducând soluții complementare: "Mai mult decât oricare alte semne, k și a erau întrebuințate după š și ž numai în virtutea tradiției ortografice¹⁷, formată mai înainte, căci pe vremea aceea poporul de jos trebuie să fi pronuntat ă, iar clasa de sus ă (ă deschis), deci šăde, šăde. Totuși de multe ori, desigur, clasa de sus moldovenească pronunța šede, cu e. Pluralitatea valorilor fonetice ale lui t sau a [se referă și la valoarea de diftong, ea, ja a acestor semne] a făcut desigur ca tradiția grafică să fie urmată cu mai mare grijă, așa că, după cât sânt informat, în texte nu apar grafii ca šude" (Ivănescu 1948: 245-246). Aceeasi situatie exista si în secolul al XVI-lea, pentru care vede si o altă ipoteză, anume că graiul aristocrației din Moldova era încă cel al aristocrației maramuresene, "asa că, atunci când a început să fie redat prin chirilică, s-a ajuns în mod independent la aceleași norme ortografice ca și în Maramureș" (Ivănescu 1948: 259). Astfel, scrierea influențând vorbirea, știde, șade se pronunța șeade sau șede. Într-un început, lingvistul ieșean emite și ipoteza că în Moldova se pronunta velar (sade) și se scria cu t și a și, sub influența grafiei, cu un efort de voință, se pronunța cu ea sau e, iar în Muntenia este posibil să se fi pronunțat palatal ca astăzi (s'ade) si se scria cu a. În acest caz, explicația pe care o aduce este că muntenii aveau pentru s și j vocala implicită i, pe când moldovenii aveau pe $\hat{i}$ și, prin urmare, "un muntean nu mai are [...] nevoie să scrie după š un i (sau un t, a, dacă e vorba să

¹⁴ Astfel – 1. în gramatica lui Eustatievici (1757): "ħ, λ întru începutul cuvintelor nu să scrie, dar μ pururea întru început" (apud Ursu 1976: 480); 2. în gramatica lui Radu Tempea (Sibiu, 1797): "μ sună tot ca λ", dar μ "totdeauna să pune la începutul cuvântului, iar la mijloc niciodată", iar λ se pune la mijlocul și la sfârșitul cuvântului (*ibidem*); 3. gramatica lui Ioan Corneli indică pronunția "ja" pentru μ şi "ja vel jè" pentru λ (*ibidem*); 4. în *Ortografie sau scrisoare dreaptă* (Viena, 1784): "μ cu λ să nu să schimbe, pentru că μ numai la începutul cuvântului să pune, unde λ niciodinioară nu să află, ci numai în mijloc sau în sfârșit", iar "λ cu λ să nu să amestece, măcar că nici una, nici alta nu poate sta la începutul cuvântului, pentru că λ să pune numai după slovă împreunăsunătoare [= consoană], iar λ după singurăsunătoare [= vocală]"; 5. în gramatica lui Toader Școleriu (Iași, 1789) întâlnim cam aceleași observații, iar acesta indică și pronunția reală în Moldova: "cel ce va vrea să scrie drept, să puie εєще, dar nu μασμε, că-i zicire streină, și εμμ, dar nu μαμμ, că măcar de se și găsesc tipărite, dar aceea vine din pricina izvodului tipariului, iar nu după vorbire" (apud Ursu 1976: 481).

¹⁵ Vezi considerațiile lui Toader Școleriu din nota anterioară.

¹⁶ După Avram 1964 I: 36, "Niciodată a şi t, respectiv a şi m nu corespund unor segmente fonologice diferite (ane CV 76/5 = mae 61/12, naue PH 106^v/9 = ntue 20^r/9)" (Avram 1964 I: 37). Printr-o logică formală, pe principiul translației, autorul ajunge la concluzia: "Evident, dacă a = t şi a = m, înseamnă că sânt echivalente și literele t și m. Într-adevăr, după cum vom vedea în alt loc, toate cele trei litere corespund aceluiași segment fonologic. Pentru alternanța m (a) ~ ε (ε) la început de silabă (πατε PH 28^t/2 ~ ματε 9^t/3 ~ tate 63^v/1) sânt valabile, în linii mari, aceleași explicații ca și pentru alternanța t (a) ~ ε după consoane" (*ibidem*). În alt loc, însă, autorul pare să distingă, totuși, și alte nuanțe, în *Palia de la Orăștie*: "În cazul că, în poziția e, t nota pe [εa], m era, în aceeași poziție, echivalentul lui [ia]; această valoare a lui m nu este exclusă însă nici în cazul că t corespundea lui [ε]. Litera a avea atât valoarea lui t, cât și pe cea a lui m" (*ibidem*).

¹⁷ Cum am arătat deja, G. Ivănescu înțelege prin tradiție ortografică și una de pronunție.

Ulterior, în *Istoria limbii române*, Ivănescu explică grafiile cu *şa*- şi *ja*- şi *j* în loc de $\check{g}$, care apar în documentele slavone din Moldova înainte de 1550, "prin influența ortografiei ruse ucrainene, care nu dispunea de $\check{g}$ și care avea, probabil, și obiceiul de a scrie $\check{s}a$, $\check{z}a$, nu $\check{s}e$ " (Ivănescu 1980: 573). În secolul al XVI-lea, în textele românești, normele ortografice se schimbă în Moldova: "Textele rotacizante au adus atât norma $\check{s}$ *trpe*, *Leucuş tini* etc. cât și norma $\check{g}$ pentru sunetul $\check{g}$ " (*ibidem*)¹⁸.

Concluzia sa este că "grafiile muntene de la 1600 s-ar explica prin graiul popular muntean" și grafiile moldovene prin graiul maramureșean (în opinia sa, al textelor rotacizante), "fie ca o influență literară, fie ca un rezultat al faptului că aristocrația moldoveană era de origine maramureșeană" (Ivănescu 1948: 262; vezi și 259), iar această situație a continuat și în secolele următoare (Ivănescu 1948: 248). În Ardeal distinge două zone: Banat, Crișana, Ardealul propriu-zis, în care scrierea este ca în Muntenia și Maramureș, Năsăud (nordul Ardealului), unde se scrie ca în Moldova.

3. Așadar, în legătură cu scrierea cu t, a și ta în poziție e, i sau sunet muiat, avem a face cu două situații diferite, care conduc la interpretări diferite: 1. interpretarea slovelor în discuție în poziție -e după consoană și 2. interpretarea lor în poziție -e la început de cuvânt sau de silabă.

1. Din concluzia lui Ivănescu, anume că în epoca veche t, a și ta în poziție -e (în cuvinte la leage, besearică), se pronunțau ea sau e, după cum am constatat, în funcție de regiune, și că cel puțin în unele părți din Muntenia se pronunța ea și la începutul secolului al XVIII-lea (Gheție 1968), transcrierea acestor slove ar trebui să se facă prin diftongul ea ori, după cele spuse aici, dacă cercetarea textului duce la concluzia că pronunția era cu e, transcrierea ar trebui să se facă așa cum propune Ion Gheție, prin semnul e, care indică un e deschis și "timbrul" de a al acestui sunet, cum am văzut că au constatat atât G. Ivănescu, cât și Andrei Avram. Din cercetarea lui Ivănescu înțelegem că, în dialectele literare, în Muntenia și Moldova, prevalează în epoca veche rostirea acestor slove prin ea, în Ardeal și Banat prin e. În același timp, observăm că, pentru Maramureș, de exemplu, este dificil de stabilit redarea lor într-o transcriere care să reflecte una din aceste rostiri. În orice caz, având deja aceste rezultate pentru fiecare regiune, decizia de a transcrie într-un fel

sau altul este mai simplu de luat și foarte importantă este analiza grafiei din text, care poate aduce indicii valoroase (ca în cazul C.V.; vezi Avram 1964 V: 611).

2. Referitor la transcrierea slovelor to a si na în poziție -e după vocală, la început de cuvânt sau de silabă, rezultatele cercetării lui Ivănescu, mărturiile gramaticilor (majoritatea de la sfârsitul secolului al XVIII-lea) si fantul cunoscut că promintia cu deschiderea cea mai mare în acest context fonetic a fost, în toate timpurile. în Ardeal, iar pronunția din Moldova și Muntenia au dus în cele din urmă 1a formele actuale este, făgăduieste, duc la concluzia că aceste slove redau, în perioada veche, cel mai probabil, un e. Astfel, solutia interpretării slovelor în discutie, care nu este nicidecum una de compromis, ci rezultatul la care conduc studiile lui Ivănescu și ale învătatilor care au examinat în profunzime acest aspect. analizate aici, este că, foarte probabil, o transcriere potrivită a slovelor a si na († se întâlnește mai rar în acest context, iar în gramatici este contraindicată) în poziție -e. după vocală, ar fi redarea unui e, asa cum indică Ion Ghetie, prin e – care cuprinde si timbrul de a (mai deschis în Ardeal și în zonele cu migratii ardelenesti decât în celelalte regiuni) si pe care, după cum am văzut, unii filologi au simțit nevoia să-l redea prin diftongul ia și chiar prin ea. Totodată, ar trebui redat și un i. - care și astăzi se aude în pronuntie, mai mult sau mai puțin intens (vezi și Teodorescu 1970: 161¹⁹; Avram 1964 I: 23). Prin urmare, solutia transcrierea interpretativă pe care o propunem pentru această situatie este iě-: ieste, iele, iesle, fagăduieste etc... cel puțin pentru textele din Moldova și Muntenia, dar probabil că și pentru cele din Ardeal (unde Ivănescu vedea preponderentă rostirea cu e fată de cea cu diftong).

Despre valoarea de diftong a acestor slove în epoca veche, care confirmă parte din analiza şi concluziile lui Ivănescu, trebuie reținută şi mărturia pe care am întâlnit-o în *Lexiconul slavo-român* al lui Staicu Grămăticul (într-un manuscris de pe la 1660), care, la f. 219^r, spune: "Glăsuitoare sânt: a, e, u, ï, o, w, 8 [...]", iar despre diftongi: "Doă glasnice legate sau împreunate sau unite sânt: m, h, t, w, ψŭ, oŭ". Nu avem certitudini asupra pronunției pentru m, h, t, dar este importantă afirmația că aceste slove redau diftongi, iar rezultatele cercetării de față arată că, după consoană, acești diftongi ar fi ea (leage, bisearică)²⁰, ia (vi(i)ață, ch(i)iamă), iar la început de silabă, în poziție -e, ar fi ie, în transcriere ič.

Cu privire la notarea celor doi diftongi, ea și ja, cu slove chirilice – constatată, cum am văzut, și de Ivănescu – este importantă diferențierea de context fonetic observată de Philippide (2011: 275–276) și soluția interpretării sale,

¹⁸ Ivănescu are și o altă explicație pentru grafiile -*şani*, -*jani*, anume că se folosea o normă ortografică și lingvistică slavă: "în cuvinte ca *Bucium tni*, *Leucuşani* se simțea sufixul slav - *tne*, -*ane*, pluralul de la -*tnin t*, -*anin t*" și, de aceea, "înlocuirea lor spre sfârșitul secolului al XVI-lea în Moldova cu -*ş tni*, -*j tni* sau -*ş ani*, -*j ani*, înseamnă acceptarea normelor grafice maramureșene în momentul în care a început a se scrie mult românește în Moldova sub influența textelor rotacizante" (Ivănescu 1948: 261).

¹⁹ Mirela Teodorescu afirmă: "Vom observa astfel [...] că litera $\mathfrak{n}$ (în legătură cu care specialiștii sânt de acord că nota, la inițială sau la început de silabă, un segment care începea cu [$\mathfrak{f}$] și era urmat de vocală) alternează cu $\mathfrak{n}$ etc." (1970: 161).

²⁰ Referitor la formele cu acest diftong, A. Philippide afirmă: "Ca dovadă că forma *lěáğe* a existat este că în alfabetul chirilic e scrisă cu t, și chiar azi dialectal se pronunță *ĕá* (vezi Tiktin, *Studien zur rumănischen Philologie*, p. 36, și *Introducere în istoria limbei și literaturei române*, p. 47, 99 sqq.)" (Philippide 2011: 288).

argumentată astfel. Dosoftei face deosebire în întrebuintarea caracterelor a. t. na pentru ĭa si ea. după cum diftongii [în discutie] sânt în pozitia -ă sau -e: întrebuintează adică semnul a pentru a reprezenta pe ĕa în poziția -e, iar semnele ‡ si a pentru a reprezenta pe ea si ia în poziția -ă. Această considerație și altele încă (vezi Introducere, p. 99 sqq.) ne fac să conchidem că, în veacul al XVI-lea si al XVII-lea, era deosebire de pronuntare, după cum după diftongii ea si ia apărea san nu în silaba următoare un sunet palatal. Dar, si în mod indiferent de faptul dacă în silaba următoare era sunet palatal ori ba, semnele A, L, A serveau pentru exprimarea diftongilor ea si ia, anume a si t pentru ea si na pentru ia (vezi si Introducere, p. 47, 97 sqq.). Exemple: лаце, лъгъ, патръ. Dosoftei niciodată nu confundă acești doi diftongi iá și ěá: altfel sună [la el] leágă și altfel piátră"21 Într-o lucrare anterioară. la care face referire. Philippide aduce un argument foarte important, pentru stabilirea valorii acestor slove în poziție -e, respectiv -ă: ..e si i din diftongii ea și ia, dacă sânt precedați de africatele totdeauna înmuiate č. ğ. pierd vocala initială, astfel încât pronunțarea lui čea, čia, žea, žia devine identică cu pronuntarea ča, ža, ceea ce este o necesitate fiziologică în toate limbile unde există diftongii ea, ia precedați de africate înmuiate $\check{c}$, $\check{g}$: ei bine, scriitorii români din sec[olele] XVI și XVII, care au constatat și ei acest lucru, scriu tot atât de des чаръ ca și utră; pe cuvântul uane însă, unde diftongul este urmat în silaba următoare de sunet palatal, nu-l scriu niciodată altfel decât vane sau vane sau vane, cu caracterul adecă care exprimă diftongul, niciodată nu-l scriu cu a, nane, de pildă, ceea ce ar fi făcut, desigur, dacă caracterele a, ori t ori a ar fi exprimat în cuvântul uane un sunet exact analog cu cel exprimat de 1 în cuvântul u 1 îr î (Philippide 1888: 100).

4. Începând cu prima perioadă a scrierii cu litere chirilice, grafia textelor rotacizante, în conceptia lui Ivănescu, problematica exprimării prin scris trebuie privită în raport cu clasele care aveau acces la scriere. Acestea vor fi reflectat în grafemele folosite particularitățile din vorbire, pe care s-au întemeiat dialectele literare ca o realitate a limbii de sine stătătoare²², creată însă în strânsă relație cu orajurile populare. Primele texte românesti vechi, textele rotacizante, au avut parte de o exegeză bogată. Ivănescu cercetează subjectul grafiei în *Problemele capitale* și îi acordă în Istoria limbii române un capitol special, intitulat Grafia și ortografia textelor rotacizante. Pentru lingvistul iesean, prima fază a scrierii în româneste este foarte importantă, întrucât "Limba textelor rotacizante, ca primă formă a limbii literare românesti, a exercitat o influentă covârsitoare asupra limbii literare românesti din epoca veche care i-a succedat și, prin aceasta, asupra întregii limbi literare românesti" (Ivănescu 1980: 564). În acord cu multe dintre puncțele de vedere si argumentele exprimate de Ilie Bărbulescu în lucrarea despre fonetica alfabetului chirilic. pe care le supune unei analize critice. Ivănescu conchide că alfabetul chirilic românesc este cel mediobulgar în general, nu cel mediobulgar. din secolul al XII-lea" (Ivănescu 1980: 519), cum credea Bărbulescu, Lămurind cum și de la ce popor slav au preluat românii alfabetul chirilic, lingvistul iesean sustine argumentatia lui Bărbulescă în privinta originii controversate a unor slove unele († si u) presupuse a fi create de români²³: slova inia²⁴ (†) a fost preluată din alfabetul mediobulgar (Ivănescu 1980: 518), slova u din cel sârb (Ivănescu 1980: 518, 524), iorul (%) din cel rus (cf. Ivănescu 1980: 518).

Lupta primilor cărturari români de a-si crea un sistem de semne grafice prin care să poată exprima în scris sunetele limbii lor este mai complicată decât s-ar putea crede la prima vedere. Ivănescu arată că, atunci când acest proces s-a intensificat și traducătorii textelor rotacizante "au început să scrie româneste cu alfabetul chirilic, ei au împrumutat nu numai alfabetul slav, dar și regulile

10

^{21 &}quot;Când é era în poziția -e se pronunța é și se însemna prin AAUE (se pronunța lége)", continuă magistrul lui Ivănescu, preluând, mai departe, teoria lui Bărbulescu: "Se poate foarte bine să fi fost o traditie literară, în virtutea căreia se scria naue [și lağe], spre exemplu, și se pronunta léğe" (Philippide 2011: 276), asupra căreia a meditat, cum am repetat aici, și G. Ivănescu (mai ales cu privire la slova t), ajungând la concluzia că, dimpotrivă, "tradiția literară", adică grafică, nu era numai una formală, ci si de pronuntie.

²² Formarea unei aristocratii românesti [...] a dus la formarea unor graiuri specifice ei, deosebite parțial de graiurile populare și, în cele din urmă, la formarea limbii literare [...]. Aristocratia, concentrată în jurul voievodului, precum și clerul [...] au de la început în unele regiuni sau capătă cu vremea alte fenomene proprii de grai. La început, graiul aristocrației va fi numai vorbit, dar, în secolele al XV-lea și al XVI-lea, el va deveni și scris. Prin unele particularități ale ei, limba literară românească veche își are originea în graiul acestei aristocrații" (Ivănescu 1980: 499).

²³ Încă din epoca veche au existat preocupări pentru a afla originea acestor slove ale alfabetului chirilic românesc. Învătatul Nicolae Milescu Spătarul, interesat, între altele, și de chestiuni filologice (Dragomir 2009: 16; acolo, însă, am luat ca atare informația din textul cărturarului moldovean (Mihail 2009: 17 și 18), a putut crede că ↑ și u ar fi create de români, pentru că, cel mai probabil, el cunostea sistemele de scriere chirilică contemporane și, după cât se pare, mai putin pe cele din secolele de dinainte. Mai târziu, părintele filologiei românesti, cum a fost numit, Timotei Cipariu, crezând că aceste litere au fost create de tipografii români, a încercat să explice cum s-au putut forma ele din alte slove: "Se mai află la noi încă și alte două litere ce în alfabetul slovenic nu se văd, adecă: † și II. pentru că slavii nici nu au pre acele sunete în limba lor. Aflatu-le-am pre acestea noi, și când? Adevărat că noi, însă când, nu se poate ști, ci după convicțiunea mea, numa pre timpul când începurăm a tipări carti românesti. De am avea manuscrise românesti mai vechi decât de miilocul seclului al XVI-lea, am lăsa această chestiune să o decidă aceleași manuscrise. Până atunci însă, sântem de părere că aceste două litere se formară numai pre timpul indicat și, precum ne arată forma celor de întâi carti tipărite, Te format din x cu carele mai totdeauna este în pronunție, căci între acestea, T se află numai întru atâta diferență de către x, că-i e rupt capul deasupra, asa [desenează semnul fără partea de sus. n.n.], fără de a-i fi mai lung piciorul de mijloc decât cele de lature, iar în urmă, se prelungi acest picior și se fece 1. Iar cu atât pentru u, tot forma literelor din cartile mai vechi arată că s-a format din ψ, rupându-i dintele din mijloc, care știrbitură nu numai se vede apriat în acele carți, rămânându-i încă puținea rădăcină din dintele scos, ci și din aceea că dinții din u sânt chiar așa de rânjiți și de depărtați unul de la altul, ca și în ψ. Argument destul că tipografii români le-au format din κ si ш" (apud Pamfil 2009: 248-249). Cipariu intuiește că ↑ a putut proveni din ж, dar această transformare s-a produs la bulgari, de la care au preluat românii acest semn (Ivănescu 1980: 518).

Am preluat denumirile slovelor chirilice din Vîrtosu 1968, unde, referitor la 1, la p. 102, se specifică: "în sau inia, cum îl numeste D. Cantemir".

ortografice slave" (Ivănescu 1980: 520) și, mai mult decât atât. ..traducătorii au fost obligati să facă și unele inovatii. fie de alfabet, fie de norme ortografice" (ihidem) Sintetizând critic opiniile dintr-o serie de studii asupra grafiei textelor rotacizante emise de Hasdeu. Bărbulescu, Candrea, Densusianu. Rosetti s.a.. Ivănescu decelează aceste norme, redând și concluziile sale asupra valorilor fonetice ale slovelor. Astfel. printre normele slave preluate de români, constată: 1. ъ si ь notează pe ă, dar si pe î si. conform lui Candrea si Densusianu. ъ este utilizat mai ales în C.V. si Ps.S., ь în Ps.H. si Ps.V. (Ivănescu 1980: 521); 2. imitând tot norme slave, ъ si ь apar între două consoane si fără valoare fonetică, în grafii de tipulарџинътате (Ps.H.) și к8мьплить (Ps.S.); 3. ъ și ь la final de cuvânt nu au valoare fonetică²⁵: 4. uneori. pentru a reda grupurile ăr. ăl și îr. îl apar grafii ca: воъбат8 (Ps.S.), каъка (C.V.)²⁶; 5. în mod obișnuit, "ж are aceleași valori fonetice ca si ъ. deci ă și î" (Ivănescu 1980: 521), dar și altele²⁷, dintre care în textele rotacizante. ia^{28} (мил8жскъ în Ps.S.): 6. т era în, dar si "î sau n sau m" (Ivănescu 1980: 522): 7. † la sfârșit de silabă în grupul m a avut interpretări controversate; Ivănescu sustine că redă valoarea fonetică nr (Ivănescu 1980: 522)²⁹; 8. 7 are și valoarea ia, în grafii ca таоба (Ps.S.)³⁰: 9. м are valorile e [de fapt e], ea și ia; 10. ы – despre care zice că apare rar – are valoare de i (Ivănescu 1980: 523): 11. despre ъи crede că are valoare de î în Ardeal și Moldova și că este posibil ca această pronunție să fie de origine rusească, pe când în Muntenia are valoarea $\hat{u}^{31}$; 12. despre ϵ si ϵ , pe urmele lui

²⁶ Este folosită și norma slavă, după care ,,ρ precede în mod obligatoriu pe ъ sau ω" (Ivănescu 1980: 521).

Candrea şi Bărbulescu, Ivănescu consideră că inițial erau două slove diferite, folosite în poziții diferite și cu valori fonetice diferite³²; ε avea inițial valoarea *ie*, dar apare și grupul te, similar ca valoare fonetică cu ε, în μτεβ (Ps.S.)³³; 13. grupul fonetic vocală + į + a se notează fără į: *ploa* pentru *ploaia*, *apoa* pentru *apoja*, *toagul* "toiagul" (Ps.H.² *Indice* și p. 30), deci semnul *a* avea valoare și de *ia*, în acest caz (Ivănescu 1980: 524–525)³⁴; 14. folosirea lui в în loc de 8: тъвъ "tău" (Ivănescu 1980: 525)³⁵.

Ivănescu distinge și două creații românești: 1. Semnul σ^{36} , echivalent cu ρρ, din textele rotacizante³⁷; 2. τ în grupurile **u**τ și τμ în grafii ca: ατιμ, cποτμ8 (Ps.H.), care s-a spus că ar consemna palatala n'^{38} , redă nazalitatea vocalei precedente (Ivănescu 1980: 523).

5. Referitor la sistemul scriérii cu slove chirilice în dialectele literare din veacurile al XVI-lea – al XVIII-ea demonstrând că, din secolul al XVI-lea, nivelul literar al limbii nu era unitar, ci s-au creat mai multe dialecte literare³⁹, Ivănescu

(Dragomir 2004), sunt scrise cu $\mathbf{z}$ (къме), cel mai probabil ън are valoarea $\hat{\imath}i$ și în Moldova, pe la mijlocul secolului al XVII-lea.

³⁴ Exemplele sunt extrase din lucrările lui Densusianu și Rosetti.

 $^{^{25}}$ În Ivănescu 1980: 521, G. Ivănescu combate părerea lui Hasdeu, Densusianu și Candrea care au susținut valoarea $\check{u}$ a acestor slove (la final de cuvânt) și susține părerea lui Bărbulescu, care arată că aceasta este o normă preluată din mediobulgară, unde, ca și în sârbă și rusă, în această poziție, slovele în discuție sunt folosite fără valoare fonetică: "Eu invoc – argumentează Ivănescu – și faptul că $\mathfrak{r}$ și $\mathfrak{s}$, care notau obișnuit pe $\check{a}$ și $\hat{\imath}$, nu puteau fi întrebuințați de cineva cu valoarea fonetică $\check{u}$. Pentru notarea lui $\check{u}$ trebuia să se recurgă la semne care aveau valoarea fonetică u, deci la $\hat{\mathfrak{s}}$ și $\mathfrak{o}\gamma$, nu la semne care aveau alte valori fonetice. E de mirare cum lingvistica română a putut să facă timp de un secol această greșeală", încheie Ivănescu, ca de fiecare dată când consideră o anumită afirmație de neconceput.

²⁷ De fapt, înțelegem că acestea sunt valorile preponderente, pentru că Ivănescu amintește și alte valori fonetice constatate de Bărbulescu, unele și de Densusianu: *e*, *ea*, *ja*, *u*, *ju*, *în* (Ivănescu 1980: 521).

²⁸ "Valoarea aceasta se explică tot printr-o tradiție mediobulgară; la bulgari ea a fost cauzată de amestecul iusurilor" (Ivănescu 1980: 522).

 $^{^{29}}$ În Ivănescu 1980: 206: "Nu putem admite nici că n (1) (din grupul 1p) din textele secolului al XVI-lea reprezenta nazalitatea vocalei precedente. Semnul [1] reprezenta de obicei un n pronunțat cu oarecare deschidere, așa cum se pronunță n înainte de r și astăzi".

³⁰ Lingvistul consideră că această valoare se explică "tot prin bulgară, unde s-a produs prin amestecul iusurilor" (Ivănescu 1980: 522). Aici poate fi și o greșeală a copistului, făcută din cauza confuziei despre care vorbeste Ivănescu.

Dacă însă, așa cum apare în manuscrisul *Hronografului* pomenit aici, *pâine* este scris în multele sale atestări în forma cu epenteză, cu un semn suprascris prin care se notează *i* (năme și, cel mai adesea, năme), iar *câine*, *mâine*, cu rare excepții, apărând în forma fără epenteză *câne*, *mâne*

³² Astfel, ε era folosit în două poziții și în ambele avea valoarea *je*: la început de cuvânt și, în interiorul cuvântului, la începutul unei silabe, după vocală sau consoană; ε era folosit în originalele din secolul al XV-lea ale textelor rotacizante, de unde a fost preluat și în copiile pe care le cunoaștem astăzi, mai puțin în C.V., după observația lui Bărbulescu; între ε și ε s-a făcut confuzie în secolul al XVI-lea (Ivănescu 1980: 523). După cum am observat studiind mai multe manuscrise vechi, această confuzie a dus până la urmă la folosirea unui singur grafem în unul și același text, de obicei ε, atât cu valoare de *e*, cât și de diftong, *je*.

³³ G. Ivănescu spune că, după Bărbulescu "se întrebuințează în mediobulgară și sârbă, începând cu secolele al XIV-lea și al XV-lea" (Ivănescu 1980: 523).

³⁵ Este o observație pe care o preia după Densusianu, ca particularitate întâlnită uneori în textele din secolul al XVI-lea, în general, considerată de origine slavă de I. Bogdan și O. Densusianu si latină medievală, italiană sau poloneză de Bărbulescu.

³⁶ Acest semn, notat aici din lipsa altuia asemănător, cu caracterul grecesc "sigma", seamănă în manuscris cu un ρ întors pe orizontală.

 $^{^{37}}$ Despre aceste grafii, Hasdeu, Candrea şi Densusianu au spus că notează pe rr adică "r lung, r dublu sau r intens" (Ivănescu 1980: 524). G. Ivănescu crede că notarea cu $\rho\rho$ a acestui sunet este mai nouă (şi el a început a fi folosit după cunoașterea textelor rotacizante – Ivănescu 1948: 270, nota 1), spre deosebire de Bărbulescu, care îl explică printr-o normă ortografică bulgară. Despre fenomenul fonetic ca atare, despre a cărui origine în limba română vorbește în Ivănescu 1980: 208, susține că "el poate fi considerat ca petrecut în epoca de formare a limbii". Lingvistul ieșean spune că σ nu apare în Ps.H., unde este notat $\rho\rho$, dar în realitate el există și în Ps.H. (Ps.H. ^{2} : 33; Avram 1964 IV; 490).

 $^{^{38}}$ În interpretarea lui Ivănescu, "numai $\mathbf{n}^{\dagger}$ și $\mathbf{1}_{\mathbf{N}}$ redau în mod obișnuit pe $\mathbf{n}'$, pe când $\mathbf{1}$ numai excepțional și numai datorită valorii sale de $\mathbf{n}$, căci și $\mathbf{n}$ notează pe $\mathbf{n}'$. În multe cazuri din acestea, $\mathbf{1}$ notează nazalitatea vocalei precedente, căci este foarte probabil că, pe acea vreme, în Maramureș, vocala care preceda pe $\mathbf{n}'$ era nazalizată sau s-a nazalizat când a căzut $\mathbf{n}''$ (Ivănescu 1980: 522; vezi și p. 524).

³⁹ "Am susținut în *Probl. cap.* (în special p. 66–137) – și am rămas până astăzi la aceste idei – că limba literară veche nu era perfect unitară, că ea avea diferențieri dialectale, că nu se poate vorbi pentru epoca feudală – chiar și pentru secolul al XVII-lea – de o normă a limbii scrise unică pe tot

14

arată că tradiția aspectului literar în limbă a început prin copierea și citirea textelor rotacizante în diferitele regiuni de pe teritoriul dacoromânesc si. tot astfel. s-a creat si o tradiție a scrierii românesti cu alfabet chirilic⁴⁰, simplificat prin: 1. înlăturarea iorului (ъ) după consoană (în grafii de tipul аринътате, квмыплить); 2. impunerea ierului (b) la finalul cuvintelor, ca semn obligatoriu, dar fără valoare fonetică, si eliminarea iorului (ъ), posibil prin influența tipăriturilor lui Coresi; 3. utilizarea în continuare a iorului (%) și iusului (x) pentru a reda pe ă si î: 4. înlăturarea semnelor σ si ρρ, care nu mai reflectau o realitate în pronuntie. Dună Ivănescu, grafia po, specifică textelor rotacizante, apărea în secolul al XVI-lea. iar ulterior ...au fost înlăturate semnele σ si oo, care nu puteau să apară în restul teritoriului dacoromân, acolo neexistând r intens" (Ivănescu 1980: 585). Lingvistul vede acest fapt ca o regulă generală a textelor din toate regiunile; totusi, o atestare pe care o află într-un text moldovenesc copiat la 1710, chiar în predoslovia copistului, îl duce la concluzia: "Este dar evident că a existat în Moldova regula ortografică de a se scrie $\rho\rho$ pentru r intens, exact ca în Ps. Hurmuzachi" (Ivănescu 1980: 574). Am întâlnit-o notată consecvent în amplul manuscris pomenit aici (ms. 3517), copie-prototip pe care am datat-o 1660-1672, care cuprinde traducerea Hronograf den începutul lumii, apartinând, foarte probabil, lui Milescu Spătarul (Dragomir 2007). În acest manuscris, grafia po apare de peste 400 de ori. confirmând, o dată în plus, teoria lingvistului ieșean despre influența textelor rotacizante⁴¹.

G. Ivănescu arată că, și în privința ortografiei, un moment de răscruce în scrisul românesc din epoca veche îl reprezintă mitropolitul Dosoftei, care încearcă o reformă în pronunție și una ortografică (Ivănescu 1989: 54), gândind câteva

teritoriul dacoromânesc, normă către care ar fi tins scriitorii din toate regiunile, că, dimpotrivă, am avut și unele norme deosebite ale limbii scrise de la o regiune la alta și am dedus din aceasta că au existat pe teritoriul dacoromân mai multe dialecte literare. Cu alte cuvinte, am susținut, în lucrarea pomenită, că, în acea epocă, nu exista la scriitori o conștiință lingvistică unică și identică pe tot teritoriul dacoromânesc, că dimpotrivă existau mai multe conștiințe lingvistice, deosebite, dar nu radical, de la o regiune la alta" (Ivănescu 1980: 567).

⁴⁰ "Ortografia textelor rotacizante a devenit, cu puține modificări, ortografia tuturor textelor românești din secolele al XVI-lea și al XVII-lea" (Ivănescu 1980: 585; vezi și 559–586, capitolul Limba literară românească în veacurile al XVII-lea – al XVIII-lea).

⁴¹ Am observat că, în manuscrisul menționat, această grafie a fost folosită destul de des de scribul care a copiat partea a doua a manuscrisului. În prima parte am întâlnit următoarele exemple: ρρὰδ f. 5', ρρὰδ f. 210' (care par tot intervenții ale celui de-al doilea copist), ρραῶ f. 9', iar din partea a doua: ρρὰδ f. 26', f. 102', f. 274', f. 275'', ρρὰδ f. 179', ρρὰ f. 180', f. 274', f. 275', ρρὰΛε f. 180', f. 277', ρρὰΛε f. 275', ρρὰΛε f. 180', f. 279' în foarte multe alte locuri în care apare acest adjectiv şi în ρραμιρτ f. 295', ρρὰδηὰπαι f. 300', f. 330', λὰλερρα f. 307', μαρρῶ f. 313', f. 511', ρρὰΛοδιῶ f. 363' (în două locuri) şi ρραΜ f. 479', f. 525' (nume propriu), μὰνερρα f. 366', ερρὰ f. 382', ρραδιᾶ f. 481', ρραδραμα [rîul, rîurili] f. 397', δρρὰ f. 437', ρραᾶλ f. 439', ρραδιᾶ f. 483', f. 591', τερρωῶ (nume propriu) f. 462', τερρα (nume propriu) f. 483', f. 489', f. 491', τερρα (nume propriu) f. 590', ρραλὰ [râdea] f. 478', f. 492', f. 513', μερρα f. 492'', ρρδατ f. 519', ρρὰΛο f. 551', ρρὸ μα f. 562', επαρροπδ (nume propriu) f. 574', ρραβολο [războaie] f. 575', πὰρρδ (nume propriu) f. 586', εκεταρραπε f. 594', μρρα f. 598'.

reguli adaptate limbii române: "Normele ortografice introduse de el au urmărit fixarea la o singură valoare fonetică a unor semne sau succesiuni de semne care aveau mai multe valori fonetice" (Ivănescu 1989: 56). Astfel: 1. τ redă pe ἄ; 2. π redă pe î; 3. pentru consemnarea secvențelor îl şi îr folosește grupurile πρ şi πλ; 4. pentru redarea secvențelor ăl şi ăr folosește grupurile τρ şi τλ⁴²; 5. τ rămâne la finalul cuvintelor, fără valoare fonetică⁴³ (Ivănescu 1980: 585). De asemenea, după cum am văzut, Dosoftei stabilește o regulă şi pentru scrierea slovelor th, λ şi π⁴⁴.

6. În prima perioadă a modernizării limbii române literare, mijlocul secolului al XVIII-lea – 1829, grafia și valoarea fonetică a slovelor este tot cea a textelor rotacizante, cu modificările precizate, și în funcție de cele două registre de limbă pe care le observă Ivănescu după momentul Dosoftei. Limba laică, folosită în manuscrise și documente (Ivănescu 1980: 585 și Ivănescu 1989: 56) se caracterizează printr-o diferențiere dialectală fără precedent (Ivănescu 1980: 606)⁴⁵. În scriere sunt urmate trăsăturile fiecărui dialect literar, individualizate mai puternic în funcție de apropierea de graiuri; printre altele, ca în cronica lui Neculce, apare -*u* la sfârșitul cuvintelor, după consoană, "care, desigur, se pronunța când întreg, când consonantic, așa cum apare el astăzi în atâtea graiuri populare" (Ivănescu 1980: 621). Celălalt registru, limba bisericească din tipărituri, prezintă o apropiere de dialectul literar muntenesc⁴⁶ și păstrează până după 1830, ortografia impusă de Dosoftei⁴⁷. La

⁴² Laura Manea (2006: 88) arată că în această traducere a mitropolitului Dosoftei se întâlnesc și multe forme etimologice (глъчава, стать (ь), татькви etc.), dar că "ceea ce se poate observa cu ușurință este însă efortul cărturarului moldovean de a renunța la această «regulă» [cu -lъ- și -rъ-], generală în scrierile din secolul al XVI-lea [...], de a reduce la minimum grafiile etimologiste, scriind așa cum se rosteau cuvintele în realitate". Prin urmare, în ce privește regula de care vorbește Ivănescu, este clară tendința mitropolitului Dosoftei de a impune o grafie după pronunție a acestui fenomen fonetic.

⁴³ Aceasta va fi "o particularitate a ortografiei textelor bisericești până în epoca de tranziție la alfabetul latin" (Ivănescu 1980: 585; vezi și Ivănescu 1989: 56).

⁴⁴ În afară de acestea, la Miron Costin și Nicolae Costin, G. Ivănescu observă ortografia latinizantă cu *pp* în exemple ca *suppunere* (Ivănescu 1980: 585).

⁴⁵ Pentru Ivănescu, acest fenomen este urmarea apariției unei noi clase, burghezia, care, prin reprezentanții din rândul poporului, aduce în limba literară apropierea de graiuri.

⁴⁶ Ivănescu vorbeşte despre câteva cauze care au determinat acest proces: dirijarea conştiinței lingvistice prin tipăriturile muntenești, începând cu *Biblia de la 1688* (Ivănescu 1980: 609), pe fondul decăderii activității tipografice în celelalte regiuni (Ivănescu 1980: 615) și prin intervenția domnitorului Constantin Mavrocordat, care poruncește să se aducă în bisericile din Moldova cărți "pi-nțăles" din Muntenia. Fragmentul pe care îl prezintă Ivănescu din scrierea care s-a spus că aparține cronicarului Ienachi Cogălniceanu este foarte relevant în privința atitudinii voievodului care, pe lângă inițiativa de a înființa tipografii, poruncește ca preoții să învețe carte de pe tipăriturile din Muntenia și controlează procesul prin ispravnicii săi: "Ear Constantin Vodă în Moldova domnia cu pace apucându-se de capul preoților să-i învețe carte, frământându-i în tot chipul; întăiași dată au poroncit de au scos pe eromonași, călugări greci de prin mănăstirile cele mari, orânduind preoți de mir. [...] Poroncit-au de au adus și cărți pi-nțăles din Țara Românească, căci în Moldova nu se afla Evanghelii, Apostoli și Leturghii, dând poroncă Mitropolitul acele cărți să le cetească pi-nțăles pe la biserici: mai poroncind Domnul mitropolitului și episcopilor să facă Tipografie fiește care la eparhiea lui, ca să se tipărească cărți pi-nțăles. Și așa s-au apucat de au făcut stampă [= tipar], și de atuncea și

reprezentanții scrisului din Ardeal, pe la 1780–1825, Ivănescu remarcă aceeași diferențiere: S. Clain, G. Şincai și P. Maior urmează limba bisericească, "cu fonetism arhaic" (Ivănescu 1980: 620), iar Budai-Deleanu inovează, prin apropiere de limba populară.

Discutând şi despre principalele lucrări teoretice din această perioadă, G. Ivănescu afirmă că "marele reformator al ortografiei chirilice în secolul al XVIII-lea este Iannache Văcărescul" (Ivănescu 1980: 621), care în gramatica sa, *Observații sau băgări de seamă asupra regulelor și orânduielelor grammaticii românești*, 1787, simplifică sistemul: 1. renunțând la o serie de semne care aveau aceeași valoare fonetică: ε, ħ, λ, s, εγ; 2. eliminând terminația -iia, scriind ca azi, -ia, regulă pe care o va prelua și Iancu Văcărescu (vezi și Ivănescu 1989: 78); 3. în schimb, "având părerea greșită că româna posedă și vocale lungi, a păstrat pe u și ω" (Ivănescu 1980: 621) și 4. pe poziție etimologistă grecizantă, păstrează pe a și γ. Despre γ lingvistul ieșean opinează: "pare să se fi introdus în limbă în secolul al XVIII-lea, când clericii noștri au ținut să distingă pe *i* care-și avea originea în gr. υ de *i* care avea alte origini" (Ivănescu 1980: 621). Intuiția sa este bună, dar trebuie să precizăm că slova γ apare în PS.H. (Ps.H.²: 27) și în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, cel puțin în manuscrisele biblice 45 și 4389, îndeosebi în cuvinte de origine grecească⁴⁸.

7. Referitor la grafia din a doua perioadă a modernizării limbii române literare, 1829–1878, G. Ivănescu arată că două sunt marile probleme ale limbii literare, în procesul trecerii de la perioada veche la cea nouă – modernizarea şi unificarea, realizate în două etape: prima pe la 1856–1865 și a doua pe la 1870–1880. "În ce privește fonetismul – afirmă Ivănescu în prelungirea viziunii sale asupra limbii din perioada precedentă – limba literară românească modernă are la bază limba literară veche, în special stilul laic al limbii literare din secolul al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea" (Ivănescu 1980: 661), iar o altă bază a fost în graiurile populare. Scrierea se caracterizează printr-un proces complex de trecere de la alfabetul chirilic la unul de tranziție și apoi la cel latin, început de Ion Heliade Rădulescu, în gramatica sa, dar rezultat din largi dezbateri în epocă,

păn acum [pe la 1769–1774] lucrează acea pomenire în pământul Moldovei, care la aceasta au lăsat mare pomenire în țările aceste. Au mai dat Vodă poroncă prin toate ținuturile ca să cerceteze ispravnicii țânuturilor pe preoți, diaconi carii vor fi făr de biserică neștiind carte, adecă orânduiala bisericii, pe unii ca aceia să aibă voe a-i pune la bir cu țăranii, ca să plătească și ei bir ca și altă țară. Și așa, de mare frică ce avea bieții preoți și diaconi, căci începusă Constantin Vodă a orândui preoți învățați de îmbla prin toate ținuturile și pin toate satele ca să vadă ce fel de cetanie fac pe la biserici, la care nu putem scrie ce frică trăgea bieții preoți, că se apuca la bătrânețe să învețe carte" (în Ivănescu 1980: 614).

prezentate în Istoria limbii române. Textele laice preiau, în general, sistemul simplificat al scriitorului muntean, cu o serie de inovatii (Ivănescu 1980, capitolul Alfahetul latin si ortografia epocii): 1. înlăturarea lui ъ si ь din finalul cuvintelor si înlocuirea cu apostrof, a final fiind folosit numai cu valoarea sa, de ă; 2. înlocuirea semnelor 3 cu kc, y cu nc, o cu t, y cu t, y cu t, w cu t, w cu o, ov cu 8, a cu e, to cu t8, t cu sa: 3. renuntarea la spirite si accente; 4. dar v era păstrat; 5. x nota pe î si atunci când urmau n și m, însă uneori mai este folosit și t (thansauur) (Ivănescu 1980) 678–679). În privinta valorii slovelor x și x. Ivănescu constată un regres ortografic" în mai multe publicații⁴⁹, printre care "Convorbiri literare", și chiar la Heliade (Ivănescu 1980: 679)⁵⁰, provocat prin renunțarea la regula stabilită de Dosoftei, G. Ivănescu consideră că după 1858 se impune scrierea de la "România viitoare", condusă de Bălcescu și alfabetul stabilit de Heliade, în care se redă: ъ prin $\hat{o}$ si $\hat{o}$, x prin $\hat{i}$, u prin c, u prin $\hat{s}$. u prin $\hat{c}$, slovele care notau diftongul ea prin ea si prin é, iar diftongul oa prin $\hat{\phi}$. Textele religioase continuă scrierea chirilică si dună reforma lui Heliade. Ivănescu nu a vorbit despre importanta momentului Cipariu în problema chestiunilor de limbă literară și ortografie. Meritele și concepția primului mare lingvist și filolog român, ca și rolul său în epocă, sunt analizate de Carmen-Gabriela Pamfil (Pamfil 2009: 188-241, capitolul Limba română literară).

Din opera lui G. Ivănescu, cel care a valorificat și impus teoria dialectelor literare, ca "principiu fundamental în cercetarea limbii române literare" (Pamfil 2008: 194), a fost Ion Gheție, care a utilizat denumirea *variante literare*, considerată potrivită și folosită de Ivănescu însuși (Ivănescu 1989: 54). Urmată și de colectivul de cercetători de la București, între care Al. Mareș, Mirela Teodorescu, Gh. Chivu, Florentina Zgraon, Mariana Costinescu, Alexandra Moraru, Mihai Moraru și alții, mai recent de Emanuela Timotin, Cristina-Ioana Dima, la Cluj de Alin-Mihai Gherman, la Iași de Vasile Arvinte, Alexandru Gafton, Mioara Dragomir și de alți filologi, această teză a fost tratată și ca reper în interpretarea grafiei chirilice⁵¹. În mod firesc, gândirea acestui mare lingvist ar trebui cercetată și valorificată mai profund pe viitor de cercetătorii preocupați de studiul limbii în general și al limbii române în chip deosebit⁵².

⁴⁷ Printre altele, se păstrează ь fără valoare fonetică la finalul cuvintelor (Ivănescu 1980: 620–621).

⁴⁸ Am extras câteva exemple din aceste manuscrise: $\mathbf{n}^{\mathbf{c}}\mathbf{c}$ $\mathbf{v}^{\mathbf{p}}\mathbf{i}\mathbf{e}^{\mathbf{c}} = Assiriei$, $\mathbf{n}^{\mathbf{c}}\mathbf{c}$ $\mathbf{v}^{\mathbf{p}} = Assir$ (ms. 4389, 490/1), Mw $\mathbf{v}$ $\mathbf{c}\mathbf{n} = Moisi$, $\mathbf{c}\mathbf{r}$ $\mathbf{v}^{\mathbf{n}}\mathbf{e}^{\mathbf{r}} = Eghipet$ (ms. 4389, 494/1), $\mathbf{c}^{\mathbf{c}}\mathbf{v}$ (aici, grupul $\mathbf{c}\mathbf{r}$ se pronunță $\mathbf{c}\mathbf{v}$ -, așa cum se pronunță $\mathbf{v}$ în acest context în limba neogreacă) = $\mathbf{E}\mathbf{v}a$ (ms. 4389, 494/2), $\mathbf{v}^{\mathbf{r}}\mathbf{n}\mathbf{a}^{\mathbf{r}} = ipat$ (ms. 45, 858/1).

⁴⁹ În "Foaie pentru minte, inimă și literatură", nr. 8 din 1840, p. 60, am întîlnit următoarele remarci ale unui cititor, preluate din "Curierul românesc": "Domnule redactor, vedem că ne-ai schimbat pe κ mai pretutindeni în κ; am văzut cuvintele în cele ce s-au scris în periodul din anul trecut; însă eu unul nu mă pociu pricepe și pentru ce în foaiea dumitale s-a schimbat și *sânt* în *sunt*: mă rog să mă deslușești și voiu rămânea îndatorat".

În "Albina românească", Săulescu scria în continuare cu regula veche, $\mathbf{a} - \mathbf{a}$ și $\mathbf{x} - \mathbf{\hat{1}}$ (Ivănescu 1980: 664).

⁵¹ La Iași, unele aspecte și sugestii din opera lui G. Ivănescu privitoare la problematica grafiei chirilice au fost preluate de cercetătorii amintiți și, recent, în teza de doctorat a Mădălinei Ungureanu.

⁵² Îmi exprim, anume aici, recunoştinţa către doamna Carmen-Gabriela Pamfil, pentru felul în care m-a apropiat, cu multă generozitate, prin nenumărate discuţii de-a lungul timpului şi prin lucrările pe care le-a scris, de lingvistica şi gândirea lui G. Ivănescu, lăsându-mi, în acelaşi timp, libertatea de gândire, într-un spirit rar întâlnit.

a. Surse

108

- C. Pop. II 1997 = Cele mai vechi cărti populare în literatura română, II. Fiziologul, studiu filologic studiu lingvistic, editie si glosar de V. Guruianu. Archirie și Anadan, studiu filologic. studiu lingvistic, ediție și glosar de Magdalena Georgescu, București, Editura Minerva.
- C. Pop. IV 2001 = Cele mai vechi cărți populare în literatura română, IV. Palia istorică. studin filologic, studiu lingvistic si editie de Alexandra Moraru si Mihai Moraru, Bucuresti, Fundatia Natională pentru Stiintă și Artă.
- C. Pop. X 2005 = Cele mai vechi cărți populare în literatura română, X. Legenda duminicii. studin monografic, ediție și glosar de Emanuela Timotin, București, Fundatia Natională nentru Stiintă și Artă.
- C.V. = ms. Codicele Voronetean.
- Ev.Înv. = Evanghelie învătătoare (Govora, 1642), ediție, studiu introductiv, note si glosar de Alin-Mihai Gherman, Bucuresti, Editura Academiei Române, 2011.
- MLD = Monumenta linguae Dacoromanorum, Iași, Editura Universității "Alexandru Ioan Cuza": Biblia 1688 Pars I Genesis, 1995; Pars II Exodus, 1991; Pars III Leviticus, 1993; Pars IV Numeri, 1994; Pars V Deuteronomium, 1997; Pars VI Iosue, Iudicum, Ruth, Pars VII Regum I. Regum II, 2008; Pars XI Liber Psalmorum, 2003; Pars IX Paralipomenon I. Paralipomenon II. 2011.
- P.V. 2010 = Psaltirea în versuri, ediție, studiu introductiv, note și glosar de Alin-Mihai Gherman. București, Editura Academiei Române.
- Pov.T.A. 1997 = Povestea tărilor Asiei. Cosmografie românească veche, ediție de Cătălina Velculescu și V. Guruianu, ilustrații de Mihaela Dumitru, după desene din epocă, Bucuresti. Editura Vestala.
- Ps H = ms. Psaltirea Hurmuzaki.
- Ps.H² = Psaltirea Hurmuzaki, studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu, indice de cuvinte de Rovena Senchi, vol. I-II, București, Editura Academiei Române. 2005.
- Ps.sch. = ms. Psaltirea scheiană.
- Ps. V. = ms. Psaltirea Voroneteană.
- V.T. 2009 = O traducere inedită a Vechiului Testament din secolul al XVI-lea, studiu filologic. lingvistic, editie si glosar Cristina-Ioana Dima, București, Editura Universității din București.

b. Exegeze

- Avram 1964 I, II, III, IV, V = A. Avram, Contribuții la interpretarea grafiei chirilice a primelor texte românesti, în "Studii și cercetări lingvistice"; I în nr. 1, p. 15–23, II în nr. 2, p. 147–167, III în nr. 3, p. 265–294, IV în nr. 4, p. 471–495, V în nr. 5, p. 575–614.
- Bărbulescu 1904 Ilie Bărbulescu, Fonetica alfabetului cirilic în textele române din veacul XVI si XVII. Bucuresti.
- Dragomir 2004 = Mioara Dragomir, Raportul dintre norma tradițională și norma inovatoare în Hronograf den începutul lumii. În jurul cuvintelor "pâine" și "svânt", în vol. Tradiție și inovatie în studiul limbii române, Editura Universității din București, p. 559-569.
- Dragomir 2007 = Mioara Dragomir, Hronograf den începutul lumii (ms. 3517). Probleme de filologie, Iași, Editura Trinitas.
- Dragomir 2009 = Mioara Dragomir, rezumatul comunicării Nicolae Milescu Spătarul o sinteză între Orient și Occident - Peregrin în tara sa, în "Buletinul Institutului de Filologie Română "Alexandru Philippide" (Iasi), X, nr. 4, octombrie-decembrie, p. 13–18.
- Ghetie 1968 = Contributii la istoria trecerii lui ea la e (leage > lege). Prezența lui ea în Muntenia la începutul secolului al XVIII-lea, în "Limba română", nr. 5, p. 501-508.
- Gheție 1975 = Ion Gheție, Baza dialectală a românei literare, București, Editura Academiei.
- Ivănescu 1948 = G. Ivănescu, Problemele capitale ale vechii române literare, în "Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»", XI-XII, 1944-1945 [1948], p. 1-412, 540 (și în extras).

- Ivănescu 1980 = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași. Editura Junimea.
- Ivănescu 1989 = G. Ivănescu, Studii de istoria limbii române literare, ediție îngrijită și postfată de Al. Andriescu, Iasi, Editura Junimea.
- Manea 2006 = Laura Manea, Dosoftei, Viata și petreacerea svintilor. Studiu lingvistic. Iasi. Editura Universității "Alexandru Ioan Cuza"
- Mihail 2009 = Zamfira Mihail, Ses exercises philologiques (1669), în Nicolae le Spathaire Milescu à travers ses manuscrits. Bucuresti, Editura Academiei Române, p. 15–41
- Pamfil 2008 = Carmen-Gabriela Pamfil, Alexandru Philippide, Bucuresti, Editura Litera International.
- Pamfil 2009 = Carmen-Gabriela Pamfil, Timotei Cipariu lingvist și filolog, Iași, Editura Universității .. Alexandru Ioan Cuza".
- Philippide 1888 = A. Philippide, Introducere în istoria limbei și literaturei române, Iași, Editura Librăriei Frații Saraga.
- Philippide 2011 = A. Philippide, Istoria limbii române, ediție critică de G. Ivănescu, Carmen-Gabriela Pamfil și Luminita Botoșineanu, Iași, Editura Polirom.
- Puschilă 1914 = D. Puschilă, Molitvenicul lui Dosoftei. Studiu, în "Analele Academiei Române". Memoriile Sectiunii Literare, Seria II. t. XXXVI.
- Teodorescu 1970 = Mirela Teodorescu, Probleme de interpretare a grafiei textelor moldovenești (secolul al XVII-lea), în "Studii și cercetări lingvistice", nr. 2, p. 157–170.
- Ursu 1976 = N.A. Ursu, Din nou despre interpretarea grafiei chirilice românesti, în "Limba română". nr. 5, p. 475-489.
- Vîrtosu 1968 = Emil Vîrtosu, Paleografia româno-chirilică, București, Editura Stiintifică.

THE INTERPRETATION OF CYRILLIC ALPHABET IN G. IVĂNESCU'S VISION

ABSTRACT

In the Romanian linguistic tradition for the interpretation of the Cyrillic alphabet, dating from more than one century ago, G. Ivanescu played an important role as the scholar from Iasi integrated this issue into a complex conception, a part of his doctrine on the fundamental nopular - literary dichotomy within language. Therefore Ivanescu's vision on this matter can only be researched in close connection with popular speeches and the main problems of literary Romanian language: the occurrence of Romanian literary language, the existence of literary dialects in the old period, their evolution, and the process of unification of the literary language. Moreover, G. Ivănescu takes over any suggestion and argument which reflects linguistic reality drawing on old manuscripts, documents and normative works such as grammars. Showing which letters and writing rules took Romanians over from other peoples and what they created, the linguist from lasi discusses the evolution of writing in first age Cyrillic letters, the writing of rhotacization texts until the second period of literary language modernization, establishing which phonetic values needed these letters in the respective times. To the most difficult aspect of the problem, the interpretation of letters to, and to, G. Ivanescu provides solutions according to each region in part at a popular and literary level. In this article we tried, on the one hand, to provide a synthesis of Ivănescu's vision on the interpretation of the Cyrillic alphabet, following these aspects in Fundamentals of Old Literary Romanian that he synthetically and critically tackles again in History of Romanian Language and in a series of articles, some of them collected in Studies of Literary Romanian Language History. On the other hand, we analysed the aspects presented either supporting or shading through some observations we made, also showing the conclusions of other specialists and working on old manuscripts. Naturally, the thinking of this reputed linguist should be researched and valued more thoroughly in the future by researchers concerned with the study of language, in general and the Romanian language, in particular.

Keywords: popular-literary dichotomy, literary dialects, critical spirit, Cyrillic alphabet, phonetic value, Cyrillic letter transcription.

18